

Magt, der har opnaaet det største Antal ubetingede, obligatoriske Voldgiftstraktater.“ Denne Voldgiftstraktat er jo et nyt Udtryk for den Villie, der findes hos den danske Regering til, saa vidt det staar til den, i alle Tilfælde at lade Retten træde i Magtens Sted i Forholdet mellem Staterne. Dette er blevet udtalt allerede for et Par Aar siden fra Regeringens Side, da den første af de vedvarende Voldgiftstraktater, Traktaten med Rusland, var til Behandling her i Tinget; da var der allerede sluttet, men endnu ikke forelagt for Rigsdagen, en Traktat med Holland af samme ubetingede Art som den nærværende, og i den Anledning udtaltes det i Bemærkningerne til Forslaget til Beslutning, at det ikke kunde antages, at Danmark i noget Tilfælde vilde foretrække, at en ad diplomatisk Vej uløselig Strid med en anden Stat søgtes afgjort ved Magt. Med andre Ord, den lille, danske Stat vil i alle Tilfælde foretrække Rettens Afgørelse for Magtens i Forhold til fremmede Stater. Deri er i og for sig intet forunderligt, naar henses til vor Stats beskedne Størrelse og beskedne Magtmidler, men desuagtet maa det fremhæves som noget ejendommeligt og betydningsfuldt, thi det er ingenlunde saaledes, at alle de smaa Stater i Europa have lagt den samme ubetingede Fredsvillie for Dagen. Saa vidt mig bekendt, eksisterer der ikke andre Voldgiftstraktater af samme ubetingede Karakter som den her foreliggende mellem Stater indenfor Europas Grænser end dem, vi have været med til at slutte.

At det i Virkeligheden er noget betydningsfuldt, at der nu mellem europæiske Stater kan afsluttes og bliver afsluttet Traktater af dette Indhold, kan man forvise sig om ved at se paa, hvordan Stillingen var for en halv Snes Aar siden, da ikke en Gang Fredstankens mest ubetingede Tilhængere dristede sig til at foreslaa saadanne ubetingede Voldgiftstraktater. Vi have jo nu i de sidste Aar afsluttet en hel Række Voldgiftstraktater. For det første Traktaterne med Italien, Nederlandene og nu med Portugal. Det er, hvad man kunde kalde Traktaterne af 1ste Rangklasse, de Traktater, som omfatte ubetinget alle Stridigheder. Dernæst have vi afsluttet Traktater med Rusland, Spanien, Frankrig, England og Belgien, Traktater, som ikke ere af samme ubetingede Karakter, og om hvis Værdi der derfor langt mere kan tvistes. Det er jo sikkert ikke vor Skyld, eller rettere sagt, vi tør sige, at vi vide, det er

ikke vor Skyld, naar det endnu ikke er lykkedes os at faa afsluttet Traktater med vore nærmeste Nabomagter, men vi tør vel udtale det Haab, at det ikke vil vare alt for længe, inden vi ville kunne faa tilfredsstillende Traktater med vore nærmeste Naboer mod Nord, Sverige og Norge. Der er i alt Fald ingen Tvivl om, at fra vor Side er Villien i saa Henseende til Stede.

Hvad det mere specielle Indhold af den foreliggende Traktat angaar, fremhæves det i Bemærkningerne til Forslaget, at den adskiller sig fra Traktaterne med Holland og Italien derved, at den giver Adgang til i Stedet for Voldgiftsdomstolen i Haag at benytte en anden Voldgiftsdomstol, som Parterne maatte kunne blive enige om, til Afgørelse af Tvistigheder. Dette kan have Betydning, for saa vidt man kunde tænke sig, at man maaske vil finde, det var et meget stort Apparat at sætte i Bevægelse at benytte den permanente Voldgiftsdomstol i Haag. Ogsaa paa et andet Punkt adskiller denne Traktat sig, saa vidt jeg kan se, fra Traktaterne med Holland og Italien, idet nærværende Konvention skal forblive i Kraft i 10 Aar, og først efter disse 10 Aars Forløb kan Opsigelse finde Sted.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at udtale min Glæde over, at der nu atter foreligger for os en saadan Traktat, som er et Udtryk for den danske Stats og dens Regerings ubetingede Villie til at sætte Retten i Magtens Sted, og jeg skal hermed anbefale Traktaten til det høje Tings Vedtagelse.

K. M. Klausen: Ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale den foreslaaede Rigsdagsbeslutning. Traktaten udmærker sig jo ved en meget stor Rummelighed, idet det deri hedder, at begge Lande gensidig forpligte sig til at henvise til Voldgift alle Tvistigheder, ligegyldig af hvilken Art. Den Vej, vi her slaa ind paa, er jo en Vej, som vi fra Socialdemokratiets Side have anbefalet i mange Aar, og som vi anse for heldig til Afgørelse af opstaaende Stridigheder mellem Landene. Vi anse saadanne Traktater for en Betyggelse for Freden, vi anse dem som et Middel til, at vi kunne naa henimod en Nedsættelse af vore Militærudgifter, og jeg kan derfor paa det bedste anbefale denne Rigsdagsbeslutning.

Krabbe: Den foreliggende Traktat er jo et Skridt paa en Vej, som forhaabentlig vil blive fulgt af enhver Regering, som er ved Roret her, og vi fra Oppositionen gøre